

ΚΑΡΛΟΣ ΡΟΥΙΘ ΘΑΦΟΝ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ 2

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η τριλογία της ομίχλης 2: Το Παλάτι του Μεσονυκτίου**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: La Trilogia de la Niebla 2: El Palacio de la Medianoche
Από τις Εκδόσεις Planeta, Βαρκελώνη 2016
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Carlos Ruiz Zafón
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δέσποινα Δρακάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κατερίνα Σταματοπούλου

© DragonStudios LLC, 2017
© Carlos Ruiz Zafón, 1993
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Joana Kruse/Alamy Stock Photo,
springsky/Shutterstock Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4655-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4656-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: | Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΑΡΛΟΣ ΡΟΥΙΘ ΘΑΦΟΝ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ 2
ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ
ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

Μετάφραση: Δέσποινα Δρακάκη

Στη ΜαγικήΚάρμεν

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Φίλε αναγνώστη,
Είμαι από αυτούς που πάντα προσπερνούν τους προ-
λόγους και τις εισαγωγές και προτιμούν να μπαίνουν κατευ-
θείαν στο ψητό. Αν είσαι κι εσύ έτσι, φύγε αμέσως από τη
σελίδα αυτή και πέσε με τα μούτρα στο μυθιστόρημα· αυτό
έχει πραγματικά σημασία. Αν όμως είσαι εκείνο το είδος ανα-
γνώστη –που ομολογώ πως κι εγώ είμαι, κάποιες φορές– που
οι πρόλογοι του εξάπτουν την περιέργεια, επίτρεψέ μου να
σου διηγηθώ εν συντομία κάτι γι’ αυτό το μυθιστόρημα που,
είμαι βέβαιος, θα σε αποζημιώσει.

Το *Παλάτι του Μεσονεκτίου* είναι το δεύτερο μυθιστόρη-
μα που δημοσίευσα, εκεί γύρω στο 1994, και αποτελεί, μαζί
με τον *Πρόγκιπα της Ομίχλης*, τα *Φώτα του Σεπτέμβρη* και τη
Μαρίνα, μια σειρά «νεανικών» μυθιστορημάτων που έγραφα
πριν από τη *Σκιά του ανέμου*. Για να είμαι ειλικρινής, ποτέ
δεν κατάλαβα τι ακριβώς σημαίνει «νεανικό μυθιστόρημα».
Το μόνο που ξέρω είναι ότι όταν τα έγραφα ήμουν αρκετά
νεότερος απ’ ό,τι είμαι τώρα και το σκεπτικό μου ήταν πως,
εφόσον είχα κάνει σωστά τη δουλειά μου, θα ενδιέφεραν τους

νέους αναγνώστες ηλικίας από εννέα έως ενενήντα ετών. Είναι ιστορίες μυστηρίου και περιπέτειας, μυθιστορήματα που μάλλον ο Χουλιάν Καράξ στην *Σκιά του ανέμου* θα μπορούσε να έχει γράψει στη σοφία του στο Παρίσι σκεπτόμενος τον φίλο του τον Ντανιέλ Σεμπέρε.

Το *Παλάτι του Μεσονυχτίου*, ύστερα από χρόνια αξιοθρήνητων εκδόσεων, βλέπει επιτέλους το φως όπως ο συγγραφέας του θεωρεί πως θα έπρεπε να έχει γίνει όταν κυκλοφόρησε για πρώτη φορά. Έχουν περάσει αρκετά χρόνια και κάθε μυθιστοριογράφος μπαίνει στον πειρασμό να επαναλάβει τα χαμένα βήματα και να διορθώσει τα ελαττώματα που κατατρύχουν ένα πρώιμο έργο για να δώσει την εντύπωση πως κατείχε ένα ταλέντο το οποίο στην πραγματικότητα δεν είχε. Μου φάνηκε πιο ειλικρινές να αφήσω όσα έγραψα ως είχαν, με τα μέσα και την τέχνη εκείνης της στιγμής.

Μία από τις μεγαλύτερες ανταμοιβές που μου παρείχε το συγκεκριμένο επάγγελμα με τα χρόνια ήταν οι αναρίθμητοι νέοι αναγνώστες που πήραν στα χέρια τους τα τέσσερα αυτά «νεανικά μυθιστορήματα» και είχαν την καλοσύνη να μου γράψουν για να μου πουν ότι τους μύησα στον κόσμο της ανάγνωσης, και κάποιοι και της γραφής, αφού έζησαν τις περιπέτειές τους.

Σε αυτούς, και στους νέους αλλά και στους όχι και τόσο νέους που βουτούν σήμερα για πρώτη φορά στα μυθιστορήματα και στα μυστήριά τους, το πιο μεγάλο ευχαριστώ από τον δημιουργό αυτών των ιστοριών. Καλή ανάγνωση.

Carlos Ruiz Zafón

Ιούνιος 2006

Ποτέ δε θα μπορέσω να ξεχάσω εκείνη τη νύχτα που έπεσε χιόνι στην Καλκούτα. Το ημερολόγιο του ορφανοτροφείου Σεντ Πάτρικς διέτρεχε τις τελευταίες μέρες του Μαΐου του 1932 και άφηγε πίσω του έναν από τους θερμότερους μήνες στην ιστορία της πόλης των παλατιών.

Μέρα με τη μέρα περιμέναμε με λύπη και τρόμο την έλευση εκείνου του καλοκαιριού που θα συμπληρώναμε το δέκατο έκτο έτος της ηλικίας μας και θα σηματοδοτούσε τον χωρισμό μας και τη διάλυση της Τσάουμπαρ Σοσάιετι, του μυστικού συλλόγου με τα επτά αποκλειστικά μέλη που είχε αποτελέσει το σπίτι μας κατά τη διάρκεια των χρόνων παραμονής μας στο ορφανοτροφείο. Εδώ μεγαλώσαμε χωρίς άλλη οικογένεια εκτός από εμάς τους ίδιους και χωρίς άλλες αναμνήσεις εκτός από τις ιστορίες που αφηγούμασταν το ξημέρωμα γύρω από τη φωτιά, στο αίθριο του εγκαταλελειμμένου κτιρίου που υψωνόταν στη διασταύρωση Κότον Στριτ και Μπράντμπουρν Ρόουντ, ενός ερειπωμένου αρχοντικού που είχαμε ονομάσει Παλάτι του Μεσονυχτίου. Τότε δεν ήξερα πως θα ήταν η τελευταία φορά που θα έβλεπα τον τόπο στους δρόμους του οποίου είχα μεγαλώσει και που η σαγήνη του θα με ακολουθούσε ως τα σήμερα.

Δεν επέστρεψα στην Καλκούτα ύστερα από εκείνη τη χρονιά, παρέμεινα όμως πιστός στην υπόσχεση που δώσαμε σιωπηλοί κάτω από τη λευκή βροχή στις όχθες του ποταμού Χούλι: να μην ξεχάσουμε ποτέ τι είχαμε δει. Τα χρόνια μού έμαθαν να φυλάω στο μυαλό μου όσα συνέβησαν εκείνες τις μέρες και να κρατάω τα γραμμата που λάμβανα από αυτή την καταραμένη πόλη και που διατήρησαν ζωντανή τη φλόγα της μνήμης μου. Έτσι έμαθα πως το παλιό μας παλάτι γκρεμίστηκε για να ανεργεθεί πάνω στις στάχτες του ένα συγκρότημα γραφείων και πως ο Τόμας Κάρτερ, ο παλιός μας διευθυντής στο ορφανοτροφείο, πέθανε αφού πέρασε τα τελευταία χρόνια της ζωής του στο σκοτάδι, ύστερα από εκείνη την εσκεμμένη φωτιά, και έκλεισε τα μάτια του για πάντα.

Σιγά σιγά άρχισα να συνειδητοποιώ την προοδευτική εξαφάνιση των τόπων όπου ζούσαμε τότε. Η οργή μιας πόλης που κατάνιψε τον εαυτό της και οι αντικατοπτρισμοί του χρόνου κατάφεραν να σβήσουν τα ίχνη των μελών της Τσάουμπαρ Σοσάιτι.

Έτσι, χωρίς περιθώρια επιλογής, αναγκάστηκα να μάθω να ζω με τον φόβο πως η ιστορία αυτή θα χανόταν για πάντα επειδή δεν υπήρχε κάποιος να την αφηγηθεί.

Η ειρωνεία της μοίρας το θέλησε να είμαι εγώ, ο πιο ακατάλληλος, ο λιγότερο προικισμένος γι' αυτή τη δουλειά, αυτός που ανέλαβε τον ρόλο του αφηγητή για να αποκαλύψει το μυστικό που εδώ και τόσα χρόνια μάς ένωσε και παράλληλα μας χώρισε για πάντα στον παλιό σιδηροδρομικό σταθμό της Τζίτερς Γκέιτ. Θα προτιμούσα να ήταν κάποιος άλλος ο υπεύθυνος να διασώσει την ιστορία από τη λήθη, η ζωή όμως για ακόμα μία φορά μού απέδειξε ότι ο ρόλος μου ήταν εκείνος του μάρτυρα και όχι του πρωταγωνιστή.

Κατά τη διάρκεια όλων αυτών των χρόνων φύλαξα τα σποραδικά γραμμата του Μπεν και του Ρόσαν, ως τεκμήρια που έριχναν φως στην τύχη του κάθε μέλους του ιδιότυπου συλλό-

γου μας, ξαναδιαβάζοντάς τα φωναχτά, από καιρό σε καιρό, στη μοναξιά του γραφείου μου. Ίσως διότι κατά κάποιον τρόπο ψυχανεμιζόμουν πως η τύχη με είχε κάνει θεματοφύλακα της ανάμνησης όλων μας. Ίσως γιατί καταλάβαινα πως, από εκείνα τα επτά παιδιά, εγώ ήμουν πάντα ο πιο συγκρατημένος απέναντι στους κινδύνους, ο λιγότερο έξυπνος και θαρραλέος και, ως εκ τούτου, αυτός που είχε τις περισσότερες πιθανότητες να επιβιώσει.

Με αυτό το πνεύμα, δείχνοντας εμπιστοσύνη στις αναμνήσεις μου, ελπίζοντας πως δε θα με προδώσουν, θα προσπαθήσω να ξαναζωντανέψω τα παράξενα και φρικτά γεγονότα που συνέβησαν κατά τη διάρκεια εκείνων των τεσσάρων καυτών ημερών του Μαΐου του 1932.

Δε θα είναι εύκολο έργο και ζητώ την επιείκεια των αναγνωστών μου για την αδέξια πένα μου στην προσπάθειά μου να ανασύρω από το παρελθόν εκείνο το σκοτεινό καλοκαίρι στην πόλη της Καλκούτας. Κατέβαλα κάθε δυνατή προσπάθεια να ανασυνθέσω την πραγματικότητα και να ανατρέξω στα αμφιλεγόμενα περιστατικά που σημάδεψαν ανεξίτηλα τη μοίρα μας. Δε μένει λοιπόν παρά να εξαφανιστώ από το προσκήνιο και να αφήσω τα ίδια τα γεγονότα να μιλήσουν από μόνα τους.

Ποτέ δε θα μπορέσω να ξεχάσω τα πρόσωπα εκείνων των τρομαγμένων παιδιών τη νύχτα που χιόνισε στην Καλκούτα. Όμως, όπως μου έμαθε ο φίλος μου ο Μπεν ότι πρέπει να κάνω πάντα, ας ξεκινήσω την ιστορία μου από την αρχή...

Η επιστροφή του ζόφου

Καλκούτα, Μάιος 1916

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, μια μαούνα αναδύθηκε μέσα από τη βραδινή αχλή που ανάδινε η επιφάνεια του ποταμού Χούλι σαν δυσωδία κάποιας κατάρρας. Στην πλώρη, κάτω από το αμυδρό φως ενός ετοιμοθάνατου λύχνου κρεμασμένου στο κατάρτι, μάντευες τη σιλουέτα ενός άντρα τυλιγμένου σε έναν μανδύα να τραβάει αγκομαχώντας κουπί προς τη μακρινή όχθη. Πιο πέρα, στα δυτικά, κάτω από μια κουβέρτα από σταχτιά σύννεφα, διακρίνονταν οι καμπύλες του Φορτ Γουίλιαμ στο Μαϊντάν, μέσα σε ένα ατέλειωτο σάβανο από φανοστάτες και φωτιές το οποίο εκτεινόταν ως εκεί που έφτανε το μάτι. Η Καλκούτα.

Ο άντρας σταμάτησε λίγα δευτερόλεπτα να ξαναβρεί την ανάσα του και να κοιτάξει με περισυλλογή τη σιλουέτα του σιδηροδρομικού σταθμού Τζίτερς Γκέιτ πριν χαθεί οριστικά μέσα στην ομίχλη που σκέπαζε την αντίπερα όχθη του ποταμού. Όσο περισσότερο προχωρούσε μέσα στην αχλή, ο σταθμός από μέταλλο και γυαλί μπερδευόταν με τόσα άλλα κτίσματα αγκιστρωμένα στα περασμένα μεγαλεία τους. Τα μάτια του

περιπλανήθηκαν σ' εκείνη τη ζούγκλα από μαρμάρινα μαυ-
σωλεία, μαυρισμένα ύστερα από δεκαετίες εγκατάλειψης,
και γυμνούς τοίχους, καθώς η οργή των μουσώνων είχε γδά-
ρει το υποκίτρινο, γαλαζωπό και χρυσό δέρμα τους, κάνοντάς
τα να μοιάζουν με ξεβαμμένες μέσα σε λίμνη ακουαρέλες.

Μόνο η βεβαιότητα πως του απέμεναν μόλις λίγες ώρες, ή
ίσως λίγα λεπτά, ζωής τού επέτρεψε να συνεχίσει την πορεία
του, εγκαταλείποντας στα έγκατα εκείνου του καταραμένου
τόπου τη γυναίκα που είχε ορκιστεί να προστατεύει με την ίδια
τη ζωή του. Εκείνη τη νύχτα, καθώς ο υπολοχαγός Πικ ξεκινού-
σε το τελευταίο του ταξίδι στην Καλκούτα πάνω σε μια παλιά
μαούνα, κάθε δευτερόλεπτο της ζωής του κυλούσε κάτω από
τη βροχή που είχε αρχίσει να πέφτει στο κατώφλι της αυγής.

Καθώς πάλευε να οδηγήσει το πλοιάριο στην ακτή, ο υπο-
λοχαγός άκουσε το κλάμα των δύο βρεφών που βρίσκονταν
κρυμμένα στο εσωτερικό του σκαριού. Ο Πικ έστρεψε το
βλέμμα του προς τα πίσω και διαπίστωσε πως τα φώτα της
άλλης μαούνας τρεμόπαιζαν μόλις καμιά εκατοστή μέτρα μα-
κριά, κερδίζοντας έδαφος. Μπορούσε να φανταστεί το χαμό-
γελο του διώκτη του που απολάμβανε το κυνηγητό αμείλικτος.

Αγνόησε τα κλάματα των μωρών από την πείνα και το
κρύο και επιδόθηκε με όλες τις δυνάμεις που του απέμε-
ναν να πιλοτάρει το σκάφος ως εκεί που το ποτάμι οδηγού-
σε στον μυστηριώδη στοιχειωμένο λαβύρινθο των δρόμων
της Καλκούτας. Διακόσια χρόνια ήταν αρκετά ώστε να με-
ταμορφώσουν την πυκνή ζούγκλα που απλωνόταν γύρω από
το Καλιγκάτ σε μια πόλη όπου ούτε ο Θεός δεν είχε τολμή-
σει ποτέ να μπει.

Μέσα σε λίγα λεπτά η καταιγίδα ξέσπασε πάνω από την
πόλη με τη μανία άγγελου τιμωρού. Από τα μέσα Απριλίου
και μέχρι να μπει για τα καλά ο Ιούνιος, η Καλκούτα ήταν
πιασμένη στα νύχια του λεγόμενου γαϊδουροκαλόκαιρου. Κα-

τά τη διάρκεια αυτών των ημερών οι θερμοκρασίες άγγιζαν τους σαράντα βαθμούς και τα επίπεδα υγρασίας σου έκοβαν την ανάσα. Αρκούσαν λίγα λεπτά υπό την επήρεια των άγριων ηλεκτρικών καταιγίδων που μεταμόρφωναν τον ουρανό σε καμβά από μπαρούτι, και τα θερμόμετρα κατέβαιναν μέχρι και τριάντα βαθμούς σε χρόνο μηδέν.

Το υδάτινο σεντόνι της καταρρακτώδους βροχής εμπόδιζε τη θέα των ξεχαρβαλωμένων ξύλινων μόλων που τραμπολίζονταν πάνω στο ποτάμι. Ο Πικ δε σταμάτησε την προσπάθειά του μέχρι που ένωσε την πρόσκρουση στα σανίδια του μόλου των ψαράδων και, μόνο τότε, άφησε το ραβδί να πέσει στον βουρλώδη πάτο και σήκωσε βιαστικά τα μωρά, που ήταν τυλιγμένα σε μια κουβέρτα. Με το που τα πήρε στην αγκαλιά του, το κλάμα τους πότισε τη νύχτα σαν αίμα που οδηγεί τον θηρευτή στη λεία του. Ο Πικ τα έσφιξε στο στήθος του και πήδησε στη στεριά.

Μέσα από την πυκνή κουρτίνα νερού που έπεφτε με ορμή, κατάφερε να δει την άλλη μαούνα να πλησιάζει αργά στην ακτή σαν νεκροφόρα. Νιώθοντας το τσίμπημα του πανικού, ο Πικ έτρεξε προς τους δρόμους που συνόρευαν με το Μαϊντάν προς τον Νότο για να εξαφανιστεί στις σκιές εκείνου του τμήματος της πόλης που εξαιτίας των προνομιούχων κατοίκων της, Ευρωπαίων και Βρετανών στην πλειοψηφία τους, ονομαζόταν *λευκή πόλη*.

Μια τελευταία ελπίδα τού είχε απομείνει, να μπορέσει να σώσει τη ζωή των παιδιών, όμως ήταν ακόμη μακριά από την καρδιά του βόρειου τομέα της Καλκούτας, όπου βρισκόταν η κατοικία της Αριάμι Μποσέ. Η ηλικιωμένη ήταν η μόνη που μπορούσε να τον βοηθήσει εκείνη τη στιγμή. Ο Πικ στάθηκε στιγμιαία και κοίταξε τη ζοφερή απεραντοσύνη του Μαϊντάν αναζητώντας τη μακρινή λάμψη των φώτων του δρόμου σαν μαρμαρυγή αστεριών στον βόρειο τομέα της πόλης. Οι σκο-

τεινοί δρόμοι, μεταμφιεσμένοι από το βέλο της καταιγίδας, θα ήταν η καλύτερη κρυψώνα του. Ο υπολοχαγός έσφιξε πάνω του τα μωρά και ξεκίνησε και πάλι προς τα ανατολικά, αναζητώντας καταφύγιο στις σκιές των μεγάλων, επιβλητικών κτιρίων του κέντρου της πόλης.

Δευτερόλεπτα αργότερα, η μαύρη μαούνα που τον ακολουθούσε σταμάτησε δίπλα στον μόλο. Τρεις άντρες βγήκαν στη στεριά και έδεσαν το σκάφος. Η πόρτα της καμπίνας άνοιξε αργά και μια σκοτεινή φιγούρα τυλιγμένη σε μαύρο μανδύα πέρασε πάνω από τη σανίδα που είχαν τοποθετήσει οι τρεις άντρες, αγνοώντας τη βροχή. Αφού πάτησε σε στέρεο έδαφος, έτεινε το χέρι με το μαύρο γάντι, δείχνοντας προς το σημείο όπου είχε εξαφανιστεί ο Πικ. Ένα χαμόγελο, που κανένας από τους άντρες του δεν μπόρεσε να δει μέσα στην καταιγίδα, σχηματίστηκε στα χείλη του.

Η ελικοειδής, σκοτεινή λεωφόρος που διέσχισε το Μαϊντάν και περιτριγύριζε το κάστρο είχε μεταμορφωθεί σε έλος κάτω από το σφυροκόπημα της καταιγίδας. Ο Πικ θυμόταν αμυδρά πως είχε διασχίσει εκείνο το κομμάτι της πόλης κατά τη διάρκεια των οδομαχιών υπό τις διαταγές του στρατηγού Λουέιλιν, στο φως της ημέρας και κρατώντας τα ηνία του αλόγου του, μαζί με μια ομάδα στρατιωτών διψασμένων για αίμα. Η ειρωνεία της τύχης τον έφερνε τώρα να διασχίσει εκείνο το ακάλυπτο πεδίο που ο λόρδος Κλάιν είχε βάλει να γκρεμίσουν το 1758 για να μπορούν τα κανόνια του Φορτ Γουίλιαμ να πυροβολούν ανεμπόδια προς όλες τις κατευθύνσεις. Αυτή τη φορά όμως ήταν εκείνος η λεία.

Ο υπολοχαγός έτρεξε απελπισμένος προς το σύδεντρο, ενώ ένιωθε πάνω του τις φευγαλέες ματιές των σιωπηλών σκοπών που βρίσκονταν κρυμμένοι στις σκιές, νυχτερινοί κάτοικοι του Μαϊντάν.

Γνώριζε πως κανένας δε θα πεταγόταν μπροστά του να τον επιτεθεί ή για να προσπαθήσει να του αρπάξει τον μανδύα ή τα μωρά που έκλαιγαν στην αγκαλιά του. Οι αόρατοι κάτοικοι εκείνου του μέρους οσμίζονταν την αποφορά του θανάτου που τον ακολουθούσε κατά πόδας και καμία ψυχή δε θα τολμούσε να βρεθεί στον δρόμο του διώκτη του.

Ο Πικ πήδηξε τα κάγκελα που χώριζαν το Μαϊντάν από την Τσάουρινγκι Ρόουντ και βρέθηκε στην κεντρική αρτηρία της Καλκούτας. Η μεγαλοπρεπής λεωφόρος εκτεινόταν πάνω στη διαδρομή του παλιού μονοπατιού που, μόλις τριακόσια χρόνια πριν, διέσχισε τη ζούγκλα της Βεγγάλης προς τον Νότο, προς τον ναό της Κάλι, το Καλιγκάτ, από το οποίο προερχόταν το όνομα της πόλης.

Το σύνθηες βραδινό τσούρμο που γυρόφερνε τις νύχτες την Καλκούτα είχε αποτραβηχτεί εξαιτίας της βροχής και η πόλη έμοιαζε με μεγάλο παζάρι, εγκαταλελειμμένο και βρόμικο. Ο Πικ ήξερε πως η κουρτίνα του νερού που έπνιγε τη θέα και του χρησίμευε ως κάλυψη στο μαύρο σκοτάδι μπορούσε να εξαφανιστεί εξίσου γρήγορα όπως είχε εμφανιστεί ανά πάσα στιγμή. Οι καταιγίδες που εισέρχονταν από τον ωκεανό ως το δέλτα του Γάγγη απομακρύνονταν γρήγορα προς τον Βορρά ή τη Δύση αφού ξεφόρτωναν τον καθαρητήριο κατακλυσμό τους πάνω από τη χερσόνησο της Βεγγάλης, αφήνοντας καταχνιά και πλημμυρισμένους δρόμους, γεμάτους λακούβες με βρομόνερα, όπου έπαιζαν παιδιά βουτηγμένα ως τη μέση και τα κάρα έμεναν κολλημένα σαν ακυβέρνητα καράβια.

Ο υπολογαγός έτρεξε με κατεύθυνση προς το βόρειο άκρο της Τσάουρινγκι Ρόουντ ώσπου ένωσε τους μυς στα πόδια του να τον εγκαταλείπουν και μετά βίας άντεχε στην αγκαλιά του το βάρος των βρεφών. Το φώτα του Βόρειου Τομέα τρεμόπαιζαν εκεί κοντά κάτω από το βελούδινο πέπλο της

βροχής. Ο Πικ καταλάβαινε πως δεν ήταν δυνατόν να συνεχίσει σ' εκείνο τον ρυθμό για πολύ περισσότερο και το σπίτι της Αριάμμι Μποσέ βρισκόταν ακόμη πολύ μακριά από εκεί. Έπρεπε να κάνει μια στάση.

Σταμάτησε για να ξαναβρεί την ανάσα του κάτω από το κλιμακοστάσιο ενός παλιού υφασματάδικου, οι τοίχοι του οποίου ήταν γεμάτοι με πινακίδες που ανακοίνωναν την κατεδάφισή του κατόπιν εντολής. Θυμόταν αμυδρά να έχει επιθεωρήσει εκείνο το μέρος πριν από χρόνια, ύστερα από καταγγελία κάποιου πλούσιου εμπόρου που υποστήριζε ότι στο εσωτερικό του έκρυβε ένα περίφημο καπνιστήριο οπίου.

Τώρα το βρόμικο νερό στάλαζε ανάμεσα στα γερασμένα σκαλοπάτια, θυμίζοντας μαύρο αίμα που ξερονούσε κάποια βαθιά πληγή. Το μέρος έμοιαζε παρατημένο και έρημο. Ο υπολοχαγός σήκωσε τα μωρά στο ύψος του προσώπου του και κοίταξε τα θολά τους μάτια. Δεν έκλαιγαν πια, όμως έτρεμαν από το κρύο. Η κουβέρτα στην οποία ήταν τυλιγμένα είχε μουσκέψει. Ο Πικ πήρε τα μικροσκοπικά χεράκια στα δικά του, με την ελπίδα να τα ζεστάνει λιγάκι καθώς κοιτούσε ανάμεσα στις χαραμάδες της σκάλας προς το μέρος των δρόμων που οδηγούσαν στο Μαϊντάν. Δε θυμόταν πόσους δολοφόνους είχε προσλάβει ο διώκτης του, ήξερε όμως πως στο περίστροφό του απέμεναν μόλις δύο σφαίρες, δύο σφαίρες που έπρεπε να διαχειριστεί με σωφροσύνη. Είχε ξοδέψει τις υπόλοιπες στα τούνελ του σταθμού. Τύλιξε και πάλι τα μωρά με τη λιγότερο βρεγμένη πλευρά της κουβέρτας και τα ακούμπησε για λίγο σε ένα στεγνό κομμάτι του δαπέδου που διακρινόταν κάτω από μια κοιλότητα στον τοίχο του μαγαζιού.

Πήρε το περίστροφό του και έβγαλε αργά το κεφάλι κάτω από τα σκαλοπάτια. Στα νότια, η Τσάουρινγκι Ρόουντ, έρημη, έμοιαζε με φασματικό τοπίο που περίμενε να αρχίσει το πανηγύρι. Ο υπολοχαγός ζάρωσε τα μάτια του και αναγνώ-

ρισε τα ίχνη από μακρινά φώτα στην άλλη πλευρά του ποταμού Χούλι. Ο ήχος βιαστικών βημάτων πάνω στο μουσκεμένο από τη βροχή πλακόστρωτο τον έκανε να αναπηδήσει και να κρυφτεί και πάλι στις σκιές.

Τρεις φιγούρες ξεπήδησαν μέσα από το σκοτάδι του Μαϊντάν, μιας σκοτεινής αντανάκλασης του Χάιντ Παρκ λαξευμένης στην τροπική ζούγκλα. Οι λάμες των μαχαιριών γυάλιζαν στο ημίφως σαν γλώσσες από πυρακτωμένο ασήμι. Ο Πικ ξαναπήρε βιαστικά τα μωρά στην αγκαλιά του και ανέπνευσε βαθιά, έχοντας αντιληφθεί πως, αν το έσκαγε εκείνη τη στιγμή, οι άντρες θα έπεφταν πάνω του μέσα σε δευτερόλεπτα σαν πεινασμένη αγέλη.

Παρέμεινε ακίνητος, κολλημένος στον τοίχο του μαγαζιού, παρατηρώντας τους τρεις διώκτες του, που για μια στιγμή είχαν σταματήσει αναζητώντας τα ίχνη του. Οι τρεις μαχαιροβγάλτες αντάλλαξαν μερικές ακατάληπτες κουβέντες και ο ένας υπέδειξε στους υπόλοιπους να χωριστούν. Ο Πικ ανατρίχιασε βλέποντας πως αυτός που είχε δώσει την εντολή να σκορπιστούν ερχόταν κατευθείαν προς το μέρος της σκάλας κάτω από την οποία βρισκόταν κρυμμένος. Προς στιγμή σκέφτηκε ότι η οσμή του φόβου του θα τον οδηγούσε στην κρυψώνα του.

Διέτρεξε απεγνωσμένα με το βλέμμα του την επιφάνεια του τοίχου κάτω από τη σκάλα, αναζητώντας κάποιο άνοιγμα απ' όπου θα μπορούσε να ξεφύγει. Γονάτισε δίπλα στην κόχη όπου είχε ακουμπήσει τα βρέφη πριν από λίγο και επιχείρησε να ξεκολλήσει τα ξεχαρβαλωμένα σανίδια, που είχαν φουσκώσει από την υγρασία. Τα ξύλα, σημαδεμένα από τη σαπίλα, υποχώρησαν εύκολα και ο Πικ ένωσε την πνοή του αναγκουλιαστικού αέρα που ανέβαινε από το εσωτερικό του υπογείου του ερημωμένου κτιρίου. Κοίταξε πίσω και είδε τον δολοφόνο, που απείχε μόλις καμιά εικοσαριά μέτρα από τη βάση της σκάλας και κράδαινε στα χέρια του το μαχαίρι.

Κάλυψε τα μωρά με τον μανδύα του για να τα προστατεύσει και σύρθηκε προς το εσωτερικό του μαγαζιού. Μια σουβλιά λίγα εκατοστά πάνω από το γόνατο έκανε το δεξί του πόδι να παραλύσει αυτοστιγμεί. Ο Πικ το ψηλάφισε με τρεμάμενο χέρι και τα δάχτυλά του άγγιξαν ένα σκουριασμένο καρφί βυθισμένο οδυνηρά στο δέρμα του. Πνίγοντας την κραυγή αγωνίας, έπιασε γερά το κρύο μέταλλο και το τράβηξε με δύναμη, νιώθοντας το δέρμα του να σκίζεται και το πορφυρό αίμα να τρέχει ανάμεσα στα δάχτυλά του. Ένας σπασμός αναγούλας και πόνου τού θόλωσε την όραση για αρκετά δευτερόλεπτα. Λαχανιασμένος, πήρε και πάλι τα μωρά στην αγκαλιά του και συνέχισε αγκομαχώντας. Μπροστά του απλωνόταν μια φασματική στοά με εκατοντάδες άδεια ράφια, που σχημάτιζαν ένα αλλόκοτο πλέγμα το οποίο χανόταν στις σκιές. Χωρίς να διστάσει ούτε στιγμή, έτρεξε προς την άλλη άκρη του μαγαζιού, με τη θανάσιμα πληγωμένη κατασκευή να τρίζει κάτω από την καταιγίδα.

Όταν ο Πικ βγήκε και πάλι έξω αφού διέσχισε κάμποσο δρόμο στα έγκατα του ερειπωμένου κτιρίου, ανακάλυψε πως βρισκόταν καμιά εκατοστή μέτρα το πολύ από το παζάρι Τιρέτα, ένα από τα πολλά εμπορικά κέντρα της βόρειας πλευράς. Ευχαρίστησε την τύχη του και κατευθύνθηκε προς το σύμπλεγμα στενών και ελικοειδών δρόμων που αποτελούσαν την καρδιά εκείνου του πολύχρωμου τομέα της Καλκούτας, με κατεύθυνση προς την κατοικία της Αριάμι Μποςέ.

Χρειάστηκε δέκα λεπτά να διασχίσει την απόσταση που τον χώριζε από το σπίτι της τελευταίας κυρίας της οικογένειας των Μποςέ. Η Αριάμι ζούσε μόνη της σε μια παλιά έπαυλη ινδικού ρυθμού, που ορθωνόταν πίσω από την άγρια βλάστηση της αυλής, η οποία είχε αναπτυχθεί με τα χρόνια, χωρίς ανθρώπινη παρέμβαση, και της έδινε όψη τόπου κλει-

στού και εγκαταλελειμμένου. Παρ' όλα αυτά, κανένας από τους κατοίκους της βόρειας πλευράς της Καλκούτας, της επονομαζόμενης *μαύρης πόλης*, δεν είχε τολμήσει να καταπατήσει τα όρια εκείνης της αυλής και να μπει στην ιδιοκτησία της Αριάμι Μποσέ. Όσοι τη γνώριζαν την εκτιμούσαν και τη σέβονταν όσο και τη φοβούνταν. Δεν υπήρχε ούτε μία ψυχή στους δρόμους της βόρειας πλευράς που να μην είχε ακούσει να μιλούν για εκείνη και την οικογένειά της κάποια στιγμή στη ζωή της. Ανάμεσα στους ανθρώπους εκείνης της περιοχής, η παρουσία της ήταν αντίστοιχη με εκείνη ενός πνεύματος: ισχυρή και αόρατη.

Ο Πικ πέρασε την πύλη με τα μαύρα κάγκελα που βρισκόταν στην αρχή του μονοπατιού, το οποίο είχαν καταλάβει τα αγριόχορτα, και κατευθύνθηκε βιαστικά ως τη μαρμάρινη σκάλα που οδηγούσε στην πόρτα του σπιτιού. Στηρίζοντας τα δύο μωρά στο ένα χέρι, χτύπησε πολλές φορές την πόρτα με τη γροθιά, ελπίζοντας η βουή της καταιγίδας να μην πνίξει τον ήχο των χτυπημάτων του.

Ο υπολοχαγός συνέχισε να χτυπάει κατά διαστήματα για αρκετά λεπτά, με το βλέμμα καρφωμένο στους έρημους δρόμους πίσω του, καθώς φοβόταν πως ανά πάσα στιγμή θα έβλεπε να εμφανίζονται οι διώκτες του. Όταν άνοιξε η πόρτα, ο Πικ γύρισε και τον τύφλωσε το φως μιας λάμπας, ενώ μια φωνή που είχε να ακούσει πέντε χρόνια πρόσφερε σιγανά το όνομά του. Κάλυψε τα μάτια με το χέρι του και αναγνώρισε το απροσπέλαστο πρόσωπο της Αριάμι Μποσέ.

Η γυναίκα διάβασε το βλέμμα του και παρατήρησε τα μωρά. Μια σκιά πόνου απλώθηκε στο πρόσωπό της. Ο Πικ κατέβασε τα μάτια.

«Είναι νεκρή, Αριάμι», μουρμούρισε ο Πικ. «Ήταν ήδη νεκρή όταν έφτασα...»

Η Αριάμι έκλεισε τα μάτια και πήρε βαθιά ανάσα. Ο Πικ

διαπίστωσε πως η επιβεβαίωση της χειρότερης υποψίας της άνοιγε δρόμο στην ψυχή της γυναίκας σαν σταγόνα οξύ.

«Πέρανα», είπε τελικά, κάνοντας στην άκρη και κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Ο Πικ έσπευσε να ακουμπήσει τα παιδιά σε ένα τραπέζι και να τους βγάλει τα βρεγμένα ρούχα. Η Αριάμι, σιωπηλή, πήρε στεγνά πανιά και τύλιξε τα παιδιά, ενώ ο Πικ ζωήρεψε τη φωτιά για να ζεσταθούν.

«Αριάμι, με κυνηγάνε», είπε ο Πικ. «Δεν μπορώ να μείνω εδώ».

«Είσαι πληγωμένος», επισήμανε η γυναίκα δείχνοντας την τρύπα που του είχε κάνει το καρφί στο μαγαζί.

«Μια επιφανειακή γρατζουνιά είναι μόνο», είπε ψέματα ο Πικ. «Δε με πονάει».

Η Αριάμι τον πλησίασε και άπλωσε το χέρι για να χαϊδέψει το ιδρωμένο του πρόσωπο.

«Εσύ πάντα την αγαπούσες...»

Ο Πικ έστρεψε το βλέμμα στα μικρά και δεν απάντησε.

«Θα μπορούσαν να είναι δικά σου παιδιά», είπε η Αριάμι. «Ίσως έτσι να είχαν καλύτερη τύχη».

«Πρέπει να φύγω, Αριάμι», είπε ο υπολογαγός. «Αν μείνω εδώ, δε θα σταματήσουν ώσπου να με βρουν».

Αντάλλαξαν μια ηττημένη ματιά, γνωρίζοντας τη μοίρα που περιμένε τον Πικ με το που θα έβγαινε και πάλι στους δρόμους. Η Αριάμι πήρε τα χέρια του υπολογαγού στα δικά της και τα έσφιξε δυνατά.

«Ποτέ δεν υπήρξα καλή μαζί σου», του είπε. «Φοβόμουν για την κόρη μου, για τη ζωή που θα είχε με έναν Βρετανό στρατιωτικό. Όμως έκανα λάθος. Υποθέτω πως δε θα με συγχωρέσεις ποτέ».

«Αυτό πια δεν έχει καμία σημασία», απάντησε ο Πικ. «Πρέπει να φύγω. Τώρα».

Ο Πικ πλησίασε μια τελευταία φορά να δει τα μωρά που αναπαύονταν στη θαλπωρή της φωτιάς. Εκείνα τον κοίταξαν με παιχνιδιάρικη περιέργεια και αστραφτερά μάτια, χαμογελαστά. Είχαν σωθεί. Ο υπολογαγός κατευθύνθηκε προς την πόρτα και ανέπνευσε βαθιά. Ύστερα από τα λίγα εκείνα λεπτά ανάπαυσης, το βάρος της κούρασης και ο φλογερός πόνος που ένιωσε στο πόδι έπεσαν αδυσώπητα πάνω του. Είχε ξοδέψει και την τελευταία ικμάδα των δυνάμεών του για να φέρει ως εκεί τα μωρά και τώρα αμφέβαλλε αν θα ήταν ικανός να αντιμετωπίσει το αναπόφευκτο. Έξω, η βροχή συνέχιζε να μαστιγώνει τα αγριόχορτα και δεν υπήρχε ούτε ίχνος του διώκτη του ή των μπράβων του.

«Μάικλ...» είπε η Αριάμι πίσω του.

Ο άντρας σταμάτησε χωρίς να γυρίσει να την κοιτάξει.

«Εκείνη το ήξερε», είπε ψέματα η Αριάμι. «Το ήξερε από πάντα και είμαι σίγουρη πως, κατά κάποιον τρόπο, θα ανταποκρινόταν. Δικό μου ήταν το φταίξιμο. Μην της κρατάς κακία».

Ο Πικ κούνησε το κεφάλι σιωπηλός και έκλεισε την πόρτα πίσω του. Έμεινε ακίνητος για μερικά δευτερόλεπτα κάτω από τη βροχή κι ύστερα, με την ψυχή του γαληνεμένη, ξαναπήρε τον δρόμο για να συναντήσει τους διώκτες του. Ακολούθησε τα βήματά του ώσπου έφτασε στο σημείο όπου είχε βγει από το εγκαταλελειμμένο μαγαζί και ξανατρύπωσε στις σκιές του παλιού κτιρίου, ψάχνοντας μια κρυψώνα για να περιμένει.

Καθώς ήταν κρυμμένος στο σκοτάδι, η εξάντληση και ο πόνος που ένιωθε έδωσαν σταδιακά τη θέση τους σε μια μεθυστική αίσθηση παραίτησης και ηρεμίας. Στα χείλη του σχηματίστηκε ένα ψεύτικο χαμόγελο. Πλέον δεν είχε κανέναν σκοπό, καμιά ελπίδα για να συνεχίσει να ζει.

Τα μακριά δάχτυλα με το μαύρο γάντι χάιδεψαν τη ματωμένη μύτη του καρφιού που προεξείχε από το σπασμένο σα-

νίδι στο κατώφλι της εισόδου στο υπόγειο του υφασματάδικου. Αργά, ενώ οι άντρες του περίμεναν σιωπηλοί πίσω του, η λιγνή φιγούρα με το κρυμμένο πρόσωπο κάτω από τη μαύρη κουκούλα έφερε την άκρη του δείκτη στα χείλη και ρούφηξε τη σταγόνα σκούρου αίματος, απολαμβάνοντάς τη σαν να ήταν κόμπος μέλι. Ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα, γύρισε προς τους άντρες εκείνους που είχε προσλάβει πριν από μερικές ώρες για λίγα νομίσματα και με την υπόσχεση εκ νέου πληρωμής όταν θα τελείωνε η δουλειά και τους έδειξε προς το εσωτερικό του κτιρίου. Οι τρεις μπράβοι πέρασαν βιαστικά την καταπακτή που είχε ανοίξει πριν από λίγα λεπτά ο Πικ. Ο κουκουλοφόρος χαμογέλασε στα σκοτεινά.

«Παράξενο μέρος διάλεξες για να πεθάνεις, υπολογαγέ Πικ», μονολόγησε σιγανά.

Κρυμμένος πίσω από μια στοίβα άδεια κουτιά στο βάθος του υπογείου, ο Πικ είδε τις τρεις φιγούρες να μπαίνουν στο κτίριο και, παρόλο που δεν μπορούσε να τον δει από εκεί, ήταν βέβαιος πως το αφεντικό τους τους περίμενε από την άλλη πλευρά του τοίχου. Διαισθανόταν την παρουσία του. Ο Πικ έβγαλε το περιστροφό του και γύρισε τον κύλινδρο μέχρι τη θαλάμη όπου βρισκόταν η μία από τις δύο σφαίρες, πνίγοντας τον ήχο του όπλου κάτω από το βρεγμένο του χιτώνιο. Δεν είχε πια καμία επιφύλαξη να ακολουθήσει το μονοπάτι του θανάτου, όμως δεν ήταν διατεθειμένος να το κάνει μόνος του.

Η αδρεναλίνη που έρεε στις φλέβες του είχε κατευνάσει τον οξύ πόνο στο γόνατό του, κάνοντάς τον μια μικρή, μακρινή ενόχληση. Έκπληκτος από την ηρεμία του, ο Πικ χαμογέλασε και πάλι και παρέμεινε ακίνητος στην κρυψώνα του. Παρατήρησε τους τρεις άντρες που πλησίαζαν αργά από τους διαδρόμους, ανάμεσα στα γυμνά ράφια, μέχρι που οι εκτελεστές σταμάτησαν καμιά δεκαριά μέτρα μακριά. Ο ένας σήκωσε το χέρι του και έδειξε τα σημάδια στο πάτωμα. Ο Πικ

τοποθέτησε το όπλο στο ύψος του στήθους, σημαδεύοντας προς το μέρος τους, και σήκωσε τον κόκορα του περιστρόφου.

Με ένα ακόμα νεύμα, οι τρεις άντρες χωρίστηκαν. Οι δύο έπιασαν αργά τις άκρες του διαδρόμου που οδηγούσε στη στοίβα με τα κιβώτια και ο τρίτος προχώρησε κατευθείαν προς τον Πικ. Ο υπολοχαγός μέτρησε από μέσα του ως το πέντε κι έσπρωξε απότομα τα κιβώτια προς τον επιτιθέμενο. Σωριάστηκαν πάνω στον αντίπαλό του και ο Πικ έτρεξε προς το άνοιγμα από το οποίο είχαν μπει.

Ένας από τους πληρωμένους δολοφόνους βγήκε μπροστά του εκεί που διασταυρώνονταν οι δύο διάδρομοι, κραδαινοντας τη λεπίδα του μαχαιριού μια σπιθαμή μακριά από το πρόσωπό του. Προτού προλάβει να γελάσει σαρδόνια, η κάννη του περιστρόφου του Πικ κόλλησε στο πιγούνι του.

«Πέτα το μαχαίρι», διέταξε ο υπολοχαγός.

Ο άντρας διάβασε το παγερό βλέμμα του υπολοχαγού και έκανε ό,τι του είπε. Ο Πικ τον έπιασε απότομα από τα μαλλιά και, χωρίς να κατεβάσει το όπλο, γύρισε προς τους συντρόφους του χρησιμοποιώντας το σώμα του ομήρου ως ασπίδα. Οι άλλοι δύο φονιάδες πλησίασαν αργά προς το μέρος του, επιφυλακτικοί.

«Υπολοχαγέ, απάλλαξέ μας από τον κόπο και δώσε μας αυτό που ψάχνουμε», ψιθύρισε πίσω του μια γνώριμη φωνή. «Οι άντρες αυτοί είναι έντιμοι οικογενειάρχες».

Ο Πικ γύρισε το βλέμμα στον κουκουλοφόρο που χαμογελούσε στο μισοσκοτάδο λίγα μέτρα πίσω του. Μια όχι πολύ μακρινή μέρα είχε μάθει να βλέπει σ' εκείνο το πρόσωπο έναν φίλο. Τώρα μετά βίας μπορούσε να αναγνωρίσει σ' εκείνο τον δολοφόνο του.

«Θα τινάξω τα μυαλά αυτού του ανθρωπου, Τζαβαχάλ», βρυχήθηκε ο Πικ.

Ο όμηρος έκλεισε τα μάτια, τρέμοντας.

Ο κουκουλοφόρος σταύρωσε υπομονετικά τα χέρια και ξεφύσηξε ελαφρώς ενοχλημένος.

«Εάν σ' ευχαριστεί, κάν' το, υπολογαγέ», αποκρίθηκε ο Τζαβαχάλ, «όμως αυτό δε θα σε βγάλει από εδώ».

«Μιλάω σοβαρά», απάντησε εκείνος, πιέζοντας πιο βαθιά την κάννη του όπλου στο πιγούνι του φονιά.

«Φυσικά, υπολογαγέ», είπε ο Τζαβαχάλ συμφιλιωτικά. «Πυροβόλησε, εάν έχεις την απαιτούμενη γενναιότητα να σκοτώσεις εν ψυχρώ και χωρίς την άδεια της Αυτού Μεγαλειότητας. Διαφορετικά, πετά το όπλο και ίσως μπορέσουμε να έρθουμε σε μια συμφωνία που θα ευνοήσει και τους δυο μας».

Οι δυο οπλισμένοι δολοφόνοι είχαν σταθεί ακίνητοι, έτοιμοι να ορμήσουν πάνω του στο πρώτο νεύμα του κουκουλοφόρου. Ο Πικ χαμογέλασε.

«Ωραία», είπε τελικά. «Πώς σου φαίνεται αυτή η συμφωνία;»

Ο Πικ έσπρωξε τον όμηρό του στο πάτωμα και στράφηκε στον κουκουλοφόρο με το όπλο προτεταμένο. Ο πρώτος πυροβολισμός αντήχησε σε ολόκληρο το υπόγειο. Το γαντοφορεμένο χέρι του κουκουλοφόρου αναδύθηκε μέσα από ένα σύννεφο πυρίτιδας με την παλάμη ανοιχτή. Ο Πικ νόμισε πως είδε το βλήμα να λάμπει μες στο μισοσκοτάδο και να λιώνει αργά σε μια ρευστή μεταλλική κλωστή που γλιστρούσε ανάμεσα στα μακριά δάχτυλα σαν μια χούφτα άμμος.

«Άσχημο σημάδι, υπολογαγέ», είπε ο κουκουλοφόρος. «Πρέπει να ξαναδοκιμάσεις, αυτή τη φορά όμως από πιο κοντά».

Χωρίς να του δώσει χρόνο να κάνει την παραμικρή κίνηση, ο κουκουλοφόρος έπιασε το οπλισμένο χέρι του Πικ και ακούμπησε την κάννη του όπλου στο πρόσωπό του, ανάμεσα στα μάτια του.

«Δε σου έμαθαν να το κανείς έτσι στην ακαδημία;» του ψιθύρισε.

«Κάποτε ήμασταν φίλοι», είπε ο Πικ.

Ο Τζαβαχάλ χαμογέλασε με απαξίωση.

«Αυτά ανήκουν πια στο παρελθόν, υπολογαγέ», απάντησε ο κουκουλοφόρος.

«Ο Θεός να με συγχωρέσει», μούγκρισε ο Πικ και πίεςε τη σκανδάλη.

Για μια στιγμή που του φάνηκε αιώνας, ο Πικ είδε τη σφαίρα να διαπερνά το κρανίο του Τζαβαχάλ και να πετάει την κουκούλα από το κεφάλι του. Για μερικά δευτερόλεπτα το φως διέτρεξε την πληγή σ' εκείνο το παγωμένο, χαμογελαστό πρόσωπο. Ύστερα η τρύπα από τη σφαίρα που κάπνιζε άρχισε να κλείνει αργά και ο Πικ ένιωσε το περίστροφο να γλιστράει ανάμεσα στα δάχτυλά του.

Τα φλογερά μάτια του αντιπάλου του καρφώθηκαν στα δικά του και μια μακριά μαύρη γλώσσα φάνηκε ανάμεσα στα χείλη του.

«Ακόμη να καταλάβεις, υπολογαγέ; Πού είναι τα μωρά;»

Δεν ήταν ερώτηση αλλά διαταγή.

Ο Πικ, άφωνος από τον τρόμο, κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Όπως προτιμάς».

Ο Τζαβαχάλ έσφιξε το χέρι του και ο Πικ ένιωσε κάτω από το δέρμα τα κόκαλα των δαχτύλων του να συνθλίβονται. Ο σπασμός του πόνου τον έκανε να πέσει γονατιστός στο πάτωμα με κομμένη την ανάσα.

«Πού είναι τα μωρά;» επανέλαβε ο Τζαβαχάλ.

Ο Πικ προσπάθησε να αρθρώσει μερικές λέξεις, όμως η φλόγα που ανέβαινε από τη ματωμένη μάζα που μέχρι πριν από λίγα δευτερόλεπτα ήταν το χέρι του του είχε παραλύσει την ομιλία.

«Θέλεις να πεις κάτι, υπολογαγέ;» ψιθύρισε ο Τζαβαχάλ, γονατίζοντας μπροστά του.

Ο Πικ κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

«Ωραία, πολύ ωραία», χαμογέλασε ο εχθρός του. «Ειλικρινά, το μαρτύριό σου δε με διασκεδάζει καθόλου. Βοήθα με για να τελειώσει».

«Τα παιδιά πέθαναν», μούγκρισε ο Πικ.

Ο υπολογαγός αντιλήφθηκε την έκφραση δυσανεξίας που σχηματίστηκε στο πρόσωπο του Τζαβαχάλ.

«Όχι, όχι. Τα πήγαινες πολύ καλά, υπολογαγέ. Μην το χαλάς τώρα».

«Πέθαναν», επανέλαβε ο Πικ.

Ο Τζαβαχάλ σήκωσε τους ώμους και κούνησε αργά το κεφάλι του.

«Πολύ καλά», συμφώνησε. «Δε μου αφήνεις άλλη επιλογή. Όμως, πριν φύγεις, επίτρεψέ μου να σου θυμίσω πως, όταν η ζωή της Κίλιαν βρισκόταν στα χέρια σου, στάθηκες ανίκανος να κάνεις κάτι για να τη σώσεις. Άντρες σαν εσένα ήταν η αιτία που πέθανε. Όμως οι μέρες εκείνων των αντρών τελείωσαν. Εσύ είσαι ο τελευταίος. Το μέλλον είναι δικό μου».

Ο Πικ έριξε ένα παρακλητικό βλέμμα στον Τζαβαχάλ και, αργά, διαπίστωσε πως οι κόρες των ματιών του είχαν γίνει μια στενή σχισμή πάνω σε δυο χρυσούς κύκλους. Ο άντρας χαμογέλασε και με απέραντη αβρότητα άρχισε να βγάζει το γάντι που κάλυπτε το δεξί του χέρι.

«Δυστυχώς, δε θα ζήσεις αρκετά για να το δεις», πρόσθεσε ο Τζαβαχάλ. «Μην πιστέψεις ούτε για ένα δευτερόλεπτο πως ο ηρωισμός σου χρησίμευσε σε κάτι. Είσαι ένας ηλίθιος, υπολογαγέ Πικ. Πάντα μου έδινες αυτή την εντύπωση και την ώρα του θανάτου σου απλώς μου το επιβεβαιώνεις. Ελπίζω να πας σε μια κόλαση για ηλίθιους, Πικ, γιατί εκεί θα σε στείλω».

Ο Πικ έκλεισε τα μάτια και άκουσε το τριζοβόλημα της

φωτιάς μερικά εκατοστά από το πρόσωπό του. Ύστερα από μια στιγμή που του φάνηκε ατέλειωτη, ένιωσε τα φλεγόμενα δάχτυλα να κλείνουν γύρω από τον λαιμό του και να δρέπουν την τελευταία ανάσα ζωής. Στο μεταξύ, από μακριά, άκουσε τον ήχο εκείνου του καταραμένου τρένου και τις απόκοσμες φωνές εκατοντάδων παιδιών να ουρλιάζουν μέσα στις φλόγες. Μετά, σκοτάδι.

Η Αριάμι Μποσέ διέτρεξε όλο το σπίτι, σβήνοντας ένα ένα τα κεριά που φώτιζαν το άβατό της. Άφησε μόνο το διστακτικό φέγγος της φωτιάς, που έριχνε τρεμάμενες ανταύγειες στους γυμνούς τοίχους. Τα μωρά κοιμούνταν ακόμη στη θαλπωρή της θράκας και η ιερή σιωπή που βασιλεύε σε όλο το σπίτι έσπαγε μόνο από τους χτύπους της βροχής πάνω στα κλειστά παντζούρια και από το τριζοβόλημα της φωτιάς. Σιωπηρά δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό της κι έπεφταν πάνω στη χρυσάφια τουνίκ της, καθώς η Αριάμι έπιασε με τρεμάμενα χέρια το πορτρέτο της κόρης της Κίλιαν, ανάμεσα στα αντικείμενα που φύλαγε σε ένα μικρό κουτί από μπρούτζο και ελεφαντόδοντο.

Ένας πλανόδιος γερο-φωτογράφος που είχε έρθει από τη Βομβάη είχε τραβήξει αυτή τη φωτογραφία λίγο καιρό πριν από τον γάμο χωρίς να δεχτεί σε αντάλλαγμα πληρωμή. Η εικόνα την έδειχνε όπως τη θυμόταν η Αριάμι, τυλιγμένη σ' εκείνη την παράξενη λάμψη που έμοιαζε να αναβλύζει από μέσα της και σαγήνευε όσους τη γνώριζαν, όπως ακριβώς είχε μαγέψει το έμπειρο μάτι του πορτρατίστα, που της έδωσε το προσωνύμιο με το οποίο τη θυμούνταν όλοι: πριγκίπισσα του φωτός.

Φυσικά, η Κίλιαν ποτέ δεν ήταν αληθινή πριγκίπισσα και το βασίλειό της δεν ήταν άλλο από τους δρόμους που την είχαν δει να μεγαλώνει. Τη μέρα που άφησε την οικία των Μποσέ

για να ζήσει με τον σύζυγό της, ο κόσμος του Ματσουαμπαζάρ την αποχαιρέτησε με δάκρυα στα μάτια όπως την έβλεπε να περνάει με τη λευκή άμαξα που του έπαιρνε για πάντα την προγκίλισσα από τη *μαύρη πόλη*. Δεν ήταν παρόι ένα κοριτσάκι όταν η μοίρα την πήρε για να μην την ξαναφέρει ποτέ πίσω.

Η Αριάμι κάθισε μαζί με τα μωρά μπροστά στη φωτιά και έσφιξε την παλιά φωτογραφία στο στήθος της. Η καταιγίδα βρυχιόταν και πάλι και η Αριάμι άντλησε από την οργή της τη δύναμη που χρειαζόταν για να αποφασίσει τι έπρεπε να κάνει. Ο διώκτης του υπολογαγού Πικ δε θα έμενε ικανοποιημένος ξεπαστρεύοντας μόνο εκείνον. Το θάρος του νεαρού τής είχε επιτρέψει να κερδίσει πολύτιμα λεπτά, που δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να σπαταλήσει ούτε καν για να θρηνήσει την κόρη της. Η εμπειρία την είχε διδάξει πως το μέλλον σου παρέχει περισσότερο χρόνο απ' όσο αντέχεις για να θρηνησεις τα λάθη του παρελθόντος.

Άφησε και πάλι τη φωτογραφία στο κουτί και πήρε το μενταγιόν που είχε βάλει να σφυρηλατήσουν πριν από χρόνια για την Κίλιαν. Ένα κόσμημα που τελικά δε φόρεσε ποτέ. Το μενταγιόν αποτελούνταν από δύο χρυσούς κύκλους, έναν ήλιο κι ένα φεγγάρι, που κούμπωναν ο ένας μέσα στο άλλο σχηματίζοντας ένα μοναδικό κομμάτι. Πίεσε στο κέντρο του μενταγιόν και τα δύο μέρη χωρίστηκαν. Η Αριάμι πέρασε το καθένα σε μια χρυσή αλυσίδα και τα κρέμασε γύρω από τον λαιμό του κάθε μωρού.

Παράλληλα σκεφτόταν σιωπηλά τις αποφάσεις που έπρεπε να πάρει. Μόνο ένας δρόμος φαινόταν να οδηγεί στην επιβίωση: Έπρεπε να τα χωρίσει και να απομακρύνει το ένα από το άλλο, να σβήσει το παρελθόν και να κρύψει την ταυτότητά τους από τον κόσμο και από τα ίδια, όσο οδυνηρό κι αν ήταν αυτό. Δεν ήταν δυνατόν να τα κρατήσει μαζί χωρίς

αργά ή γρήγορα να προδοθεί. Δεν μπορούσε να το διακινδυνεύσει σε καμία περίπτωση. Και ήταν απαραίτητο να βρει λύση σε αυτό το πρόβλημα προτού ξημερώσει.

Η Αριάμι πήρε στην αγκαλιά της τα μωρά και τα φίλησε απαλά στο μέτωπο. Τα μικροσκοπικά χεράκια χάιδεψαν το πρόσωπό της και τα δαχτυλάκια τους ψηλάφισαν τα δάκρυα που κάλυπταν τα μάγουλά της, ενώ τα νυσταγμένα μάτια τους την κοιτούσαν χωρίς να καταλαβαίνουν. Τα έσφιξε και πάλι στην αγκαλιά της και τα έβαλε ξανά στη μικρή κούνια που τους είχε στήσει πρόχειρα.

Μόλις αποκοιμήθηκαν και πάλι, άναψε ένα λυχνάρι και πήρε χαρτί και μολύβι. Το μέλλον των εγγονιών της βρισκόταν τώρα στα χέρια της. Πήρε μια βαθιά ανάσα και άρχισε να γράφει. Πέρα μακριά, άκουγε τη βροχή που είχε πια εξασθενήσει και τους ήχους της καταιγίδας που απομακρυνόταν προς τον Βορρά, αποκαλύπτοντας πάνω από την Καλκούτα μια απέραντη κουβέρτα από αστέρια.

Ο Τόμας Κάρτερ είχε πιστέψει πως, κλείνοντας τα πενήντα, η πόλη της Καλκούτας, το σπίτι του τα τελευταία τριάντα χρόνια, δεν του επιφύλασσε πλέον άλλες εκπλήξεις.

Το ξημέρωμα εκείνης της μέρας του Μαΐου του 1916, ύστερα από μια από τις πιο μανιασμένες καταιγίδες που θυμόταν εκτός εποχής των μουσώνων, η έκπληξη έφτασε στην πόρτα του ορφανοτροφείου Σεντ Πάτρικς με τη μορφή ενός καλαθιού που περιείχε ένα μωρό κι ένα σφραγισμένο γράμμα, το οποίο απευθυνόταν σ' εκείνον προσωπικά.

Η έκπληξη ήταν διπλή. Πρώτον, στην Καλκούτα κανένας δεν έμπαινε στον κόπο να εγκαταλείψει ένα μωρό στα σκαλιά ενός ορφανοτροφείου. Υπήρχαν σε ολόκληρη την πόλη σοκάκια, χωματερές και πηγάδια πολύ πιο βολικά. Και, δεύτερον, κανένας δεν έγγραφε επιστολές σαν αυτή, σφραγισμέ-

νες, που δεν αφήναν καμία αμφιβολία για τον συντάκτη τους.

Ο Κάρτερ έλεγξε τα γυαλιά του στο φως των κεριών και θάμπωσε το κρύσταλλό τους με το χνότο του για να διευκολύνει το καθάρισμά τους με ένα παλιό, φθαρμένο πανάκι, που χρησιμοποιούσε γι' αυτή τη δουλειά τουλάχιστον είκοσι πέντε φορές τη μέρα και τριάντα πέντε κατά τη διάρκεια του γαϊδουροκαλόκαιρου.

Το μωρό κοιμόταν κάτω, στο δωμάτιο της Βέντελα, της αρχινοσοκόμας, υπό την επίβλεψή της, αφού το είχε εξετάσει ο γιατρός Γούντγουορντ, που τον είχαν σύρει από τον ύπνο του λίγο μετά την αυγή χωρίς να του δώσουν περισσότερες εξηγήσεις εκτός από το να του υπενθυμίσουν τον όρκο του Ιπποκράτη.

Το μωρό ήταν στην ουσία υγιές. Είχε κάποια σημάδια αφυδάτωσης, όμως δε φαινόταν να πάσχει από κάποιον πυρετό από τον μακρύ κατάλογο που θέριζε συνήθως τις ζωές χιλιάδων πλασμάτων σαν εκείνο και τους αρνιόταν το δικαίωμα να φτάσουν στην απαιτούμενη ηλικία για να μάθουν να προφέρουν το όνομα της μητέρας τους. Τα μόνο που είχε έρθει μαζί του ήταν ένα μενταγιόν, ένας χρυσός ήλιος που ο Κάρτερ κρατούσε κρεμασμένο ανάμεσα στα δάχτυλά του, και εκείνο το γράμμα. Ένα γράμμα που, αν έλεγε την αλήθεια, και δυσκολευόταν να βρει εναλλακτική σε αυτή την πιθανότητα, τον έβαζε σε πολύ δύσκολη θέση.

Κλείδωσε το μενταγιόν στο πάνω ράφι του γραφείου του, άνοιξε και πάλι την επιστολή και την ξαναδιάβασε για δέκατη φορά.

Αγαπητέ κύριε Κάρτερ,

Αναγκάζομαι να ζητήσω τη βοήθειά σας στην πιο επώδυνη συγγυρία της ζωής μου, επικαλούμενη τη φιλία που, απ' όσο γνωρίζω, σας ένωσε με τον εκλιπόντα σύζυγό μου για περισ-

σότερα από δέκα χρόνια. Εκείνη την εποχή ο άντρας μου δεν έπανε να κάνει λόγο για την ειλικρίνειά σας και την απέραντη εμπιστοσύνη που του εμπνέατε. Γι' αυτό, σήμερα σας εκλιπαρώ να αντιμετωπίσετε το αίτημά μου, όσο παράξενο κι αν σας φανεί, με τη μεγαλύτερη σπουδή και, εάν γίνεται, με τη μεγαλύτερη μυστικότητα.

Το μωρό που αναγκάζομαι να σας αφήσω έχασε τους γονείς του από το χέρι ενός δολοφόνου που ορκίστηκε να σκοτώσει και τους δύο αλλά και να εξαλείψει τους απογόνους τους. Δεν μπορώ, ούτε θεωρώ πως είναι η κατάλληλη στιγμή να σας αποκαλύψω τα κίνητρα που τον οδήγησαν να προβεί στην πράξη αυτή. Αρκεί να σας πω πως η έλευση του μωρού πρέπει να παραμείνει μυστική και σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να ενημερώσετε την αστυνομία ή τις βρετανικές αρχές, καθώς ο δολοφόνος έχει διασυνδέσεις και στις δύο και δε θα αργούσε να φτάσει στ' αντιά του.

Για προφανείς λόγους, δεν μπορώ να μεγαλώσω εγώ το παιδί χωρίς να το εκθέσω στον κίνδυνο να ακολουθήσει τη μοίρα των γονιών του. Γι' αυτό σας παρακαλώ να το αναλάβετε, να του δώσετε όνομα και μόρφωση σύμφωνα με τις ορθές αρχές του ιδρύματός σας έτσι ώστε αύριο να γίνει ένας άνθρωπος έντιμος και ειλικρινής, όπως ήταν οι γονείς του.

Γνωρίζω πολύ καλά πως το μωρό δε θα μπορέσει ποτέ να μάθει το παρελθόν του, όμως είναι ζωτικής σημασίας να γίνει έτσι.

Δεν έχω στη διάθεσή μου πολύ χρόνο για να σας δώσω περισσότερες λεπτομέρειες και για ακόμα μία φορά αναγκάζομαι να σας θυμίσω τη φιλία και την εμπιστοσύνη που τρέφατε για τον σύζυγό μου προκειμένου να νομιμοποιήσω το αίτημά μου.

Σας παρακαλώ, αφού διαβάσετε την παρούσα επιστολή, να την καταστρέψετε, όπως και οποιοδήποτε άλλο ίχνος που θα μπορούσε να οδηγήσει στην ανακάλυψη του μωρού. Αυπάμα

που δεν μπορώ να σας υποβάλω αυτοπροσώπως το αίτημά μου, όμως η σοβαρότητα της κατάστασης δε μου το επιτρέπει.

Με την ελπίδα πως θα λάβετε τη σωστή απόφαση, σας εκφράζω την αιώνια ευγνωμοσύνη μου.

ΑΡΙΑΜΙ ΜΠΟΣΕ

Ένα χτύπημα στην πόρτα τον απέσπασε από το διάβασμα. Ο Κάρτερ έβγαλε τα γυαλιά του, δίπλωσε προσεκτικά το γράμμα και το έβαλε στο συρτάρι του γραφείου του, το οποίο και κλείδωσε.

«Περάστε», είπε.

Η Βέντελα, η αρχινοσοκόμα του Σεντ Πάτρικς, φάνηκε στην πόρτα του γραφείου του με το αιώνια βλοσυρό, επαγγελματικό ύφος της. Το βλέμμα της δε φαινόταν ιδιαίτερα ευοίωνο.

«Είναι ένας κύριος κάτω που θέλει να σας δει», είπε ξερά.

Ο Κάρτερ συνοφρυώθηκε.

«Περί τίνος πρόκειται;»

«Δεν ήθελε να μου δώσει λεπτομέρειες», απάντησε η νοσοκόμα, όμως η έκφρασή της έμοιαζε να υπονοεί ξεκάθαρα ότι το ένστικτό της μυριζόταν πως οι λεπτομέρειες αυτές θα είχαν κάτι το αόριστα ύποπτο.

Ύστερα από μια παύση, η Βέντελα μπήκε στο γραφείο και έκλεισε την πόρτα πίσω της.

«Πιστεύω πως έχει σχέση με το μωρό», είπε η νοσοκόμα κάπως ανήσυχα. «Δεν του είπα τίποτα».

«Μίλησε με κάποιον άλλο;» ρώτησε ο Κάρτερ.

Η Βέντελα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. Ο Κάρτερ κατένευσε και φύλαξε το κλειδί του γραφείου στην τσέπη του παντελονιού του.

«Μπορώ να του πω πως δεν είστε εδώ αυτή τη στιγμή», επισήμανε η Βέντελα.

Ο Κάρτερ σκέφτηκε για μια στιγμή την εναλλακτική και

αποφάσισε πως, εάν οι υποψίες της Βέντελα είχαν σωστή βάση –όπως συνέβαινε συνήθως–, αυτό θα ενίσχυε την εντύπωση πως το Σεντ Πάτρικς είχε κάτι να κρύψει. Η απόφαση λήφθηκε αμέσως.

«Όχι. Θα τον δεχτώ, Βέντελα. Πείτε του να περάσει και βεβαιωθείτε πως κανένας από το προσωπικό δε θα του μιλήσει. Απόλυτη εχεμύθεια. Σύμφωνοι;»

«Κατανοητό».

Ο Κάρτερ άκουσε τα βήματα της Βέντελα να απομακρύνονται στον διάδρομο ενώ καθάριζε και πάλι τους φακούς των γυαλιών του και παρατηρούσε τη βροχή που είχε αρχίσει και πάλι να χτυπάει τα τζάμια του με θρόσος.

Ο άντρας φορούσε μια μακριά μαύρη κάπα και το κεφάλι του ήταν τυλιγμένο με ένα τουρμπάνι που το συγκρατούσε μια καρφίτσα η οποία αναπαριστούσε τη φιγούρα ενός φιδιού. Οι μελετημένες χειρονομίες του θύμιζαν εύπορο έμπορο από τη Βόρεια Καλκούτα και τα χαρακτηριστικά του έμοιαζαν ελαφρώς ινδουιστικά, όμως το δέρμα του είχε μια άρρωστη γλωμάδα, σαν δέρμα κάποιου που δεν το βλέπουν ποτέ οι ακτίνες του ήλιου. Στο χωνευτήρι των δρόμων της Καλκούτας ζούσαν Βεγγαλέζοι, Αρμένιοι, Εβραίοι, Αγγλοσάξονες, Κινέζοι, μουσουλμάνοι και άλλες αναρίθμητες ομάδες ανθρώπων που έρχονταν στη γη της Κάλι γυρεύοντας την τύχη τους ή καταφύγιο. Εκείνο το πρόσωπο θα μπορούσε να ανήκει σε οποιαδήποτε από εκείνες τις εθνότητες ή σε καμία.

Ο Κάρτερ ένιωσε το διεισδυτικό βλέμμα στην πλάτη του να τον παρατηρεί προσεκτικά, ενώ σέρβιρε δυο φλιτζάνια τσάι στον δίσκο που είχε προνοήσει να φέρει η Βέντελα.

«Καθίστε, παρακαλώ», υπέδειξε φιλικά ο Κάρτερ στον άγνωστο. «Ζάχαρη;»

«Όπως το δικό σας».

Η φωνή του αγνώστου δεν αποκάλυπτε καμία προφορά ή έκφραση. Ο Κάρτερ ξεροκατάπιε, κρέμασε ένα ζεστό χαμόγελο στα χείλη του και στράφηκε προς το μέρος του τείνοντας το φλιτζάνι. Δάχτυλα κρυμμένα σε ένα μαύρο γάντι, μακριά και αδύνατα σαν νύχια ζώου, έκλεισαν χωρίς δισταγμό γύρω από την αχνιστή πορσελάνη. Ο Κάρτερ κάθισε στην πολυθρόνα του και ανακάτεψε τη ζάχαρη στο δικό του φλιτζάνι.

«Λυπάμαι που σας ενοχλώ τέτοια ώρα, κύριε Κάρτερ. Φαντάζομαι πως θα έχετε πολλά να κάνετε, γι' αυτό θα είμαι σύντομος», είπε ο άντρας.

Ο Κάρτερ κατένευσε ευγενικά.

«Ποιος είναι λοιπόν ο σκοπός της επίσκεψής σας, κύριε...;» άρχισε να λέει ο Κάρτερ.

«Το όνομά μου είναι Τζαβαχάλ, κύριε Κάρτερ», είπε ο άγνωστος. «Θα είμαι ειλικρινής μαζί σας. Ίσως η ερώτησή μου σας φανεί παράξενη, όμως μήπως βρήκατε ένα αγόρι, ένα μωρό λίγων ημερών, χτες το βράδυ ή σήμερα το πρωί;»

Ο Κάρτερ έσμιξε τα φρύδια του και πήρε την καλύτερη έκφραση έκπληξης που μπορούσε. Ούτε υπερβολικά εμφανή ούτε υπερβολικά διακριτική.

«Ένα μωρό; Δε νομίζω ότι σας καταλαβαίνω».

Ο άντρας που δήλωσε ότι λεγόταν Τζαβαχάλ χαμογέλασε πλατιά.

«Λοιπόν. Δεν ξέρω από πού να αρχίσω. Το σίγουρο είναι ότι πρόκειται για μια ιστορία κάπως ντροπιαστική. Επαφίεμαι στη διακριτικότητά σας, κύριε Κάρτερ».

«Μπορείτε να βασιστείτε σ' αυτήν, κύριε Τζαβαχάλ», ακρίθηκε ο Κάρτερ πίνοντας μια γουλιά από το τσάι του.

Ο άντρας, που δεν είχε δοκιμάσει το δικό του, χαλάρωσε, διατεθειμένος να ξεκαθαρίσει τις προθέσεις του.

«Έχω μια σημαντική επιχείρηση υφασμάτων στο βόρειο κομμάτι της πόλης», εξήγησε. «Θα έλεγε κανείς ότι έχω τον

τρόπο μου. Κάποιοι με αποκαλούν πλούσιο, και όχι αναίτια. Έχω υπό την ευθύνη μου αρκετές οικογένειες και είναι τιμή μου να προσπαθώ να τις βοηθάω όσο περνάει από το χέρι μου».

«Όλοι κάνουμε ό,τι μπορούμε, έτσι όπως είναι τα πράγματα», πρόσθεσε ο Κάρτερ, χωρίς να τραβήξει το βλέμμα του από εκείνα τα δύο μαύρα, απύθμενα μάτια.

«Φυσικά», συνέχισε ο άγνωστος. «Ο λόγος που με φέρνει στο αξιότιμο ίδρυμά σας είναι ένα οδυνηρό ζήτημα το οποίο θα ήθελα να λύσω το συντομότερο δυνατό. Πριν από μία βδομάδα, μια κοπέλα που δούλευε σε ένα από τα εργαστήριά μου γέννησε ένα μωρό. Ο πατέρας του βρέφους είναι, απ' ό,τι φαίνεται, ένας παλιάνθρωπος Αγγλοϊνδός που την τριγύριζε και τα ίχνη του οποίου αγνοούνται από τη στιγμή που έμαθε για την εγκυμοσύνη της κοπέλας. Κατά τα φαινόμενα, η οικογένεια της νεαρής είναι από το Δελχί, μουσουλμάνοι, αυστηροί άνθρωποι, που δε γνώριζαν την κατάσταση».

Ο Κάρτερ κατένευσε σοβαρά, δείχνοντας τη συμπόνια του για την ιστορία.

«Πριν από δύο μέρες με ειδοποίησε ένας από τους επιστάτες μου ότι η κοπέλα, σε μια κρίση τρέλας, το έσκασε από το σπίτι όπου έμενε με κάποιους συγγενείς, έχοντας στο μυαλό της, κατά τα φαινόμενα, να πουλήσει το μωρό», συνέχισε ο Τζαβαχάλ. «Δε θα την κατακρίνω, είναι υποδειγματική κοπέλα, όμως η πίεση που δέχτηκε την αποπροσανατόλισε. Δεν πρέπει να σας εκπλήσσει. Η χώρα αυτή, όπως και η δική σας, κύριε Κάρτερ, δεν είναι ιδιαίτερα ανεκτική απέναντι στις ανθρώπινες αδυναμίες».

«Και πιστεύετε πως το μωρό μπορεί να βρίσκεται εδώ, κύριε Τζαχαβάλ;» ρώτησε ο Κάρτερ, γυρεύοντας να πιάσει και πάλι το νήμα της συζήτησης.

«Τζαβαχάλ», τον διόρθωσε ο επισκέπτης. «Το βέβαιο εί-

ναι πως μόλις έμαθα για τα γεγονότα ένιωσα κατά κάποιον τρόπο υπεύθυνος. Στο κάτω κάτω, η κοπέλα δούλευε για μένα. Εγώ και δυο έμπιστοι επιστάτες μου διατρεξάμε την πόλη και διαπιστώσαμε πως η νέα είχε πουλήσει το μωρό σε έναν άτιμο εγκληματία που εμπορεύεται βρέφη για επαιτεία. Μια πραγματικότητα τόσο λυπηρή όσο και συνηθισμένη στις μέρες μας. Τον βρήκαμε, όμως, κάτω από συνθήκες που δεν έχουν σχέση αυτή τη στιγμή, κατάφερε να ξεφύγει. Αυτό συνέβη χτες το βράδυ, κοντά στο ορφανοτροφείο σας. Έχω λόγους να πιστεύω ότι, από φόβο για το τι μπορούσε να του συμβεί, ίσως αυτό το υποκαείμενο εγκατέλειψε το μωρό εδώ τριγύρω».

«Μάλιστα», αποφάνθηκε ο Κάρτερ. «Ειδοποιήσατε τις τοπικές αρχές, κύριε Τζαβαχάλ; Το εμπόριο βρεφών, όπως θα γνωρίζετε, τιμωρείται αυστηρά».

Ο άγνωστος σταύρωσε τα χέρια και ξεφύσησε ελαφρά.

«Πίστευα πως μπορούσα να λύσω μόνος μου το ζήτημα χωρίς να φτάσω στα άκρα», είπε. «Ειλικρινά, αν το έκανα, θα έμπλεκα την κοπέλα, και το μωρό θα έμενε και χωρίς πατέρα και χωρίς μητέρα».

Ο Κάρτερ ζύγισε προσεκτικά την ιστορία του αγνώστου κουνώντας επανειλημμένα αργά το κεφάλι, σε μια ένδειξη ότι καταλαβαίνει. Δεν είχε πιστέψει λέξη από ολόκληρη την αφήγηση.

«Λυπάμαι που δεν μπορώ να σας βοηθήσω, κύριε Τζαβαχάλ. Δυστυχώς, δεν έχουμε βρει κανένα μωρό, ούτε μας ενημέρωσαν για κάτι τέτοιο στην ευρύτερη περιοχή», του εξήγησε ο Κάρτερ. «Όπως και να 'χει, εάν μου αφήσετε τα στοιχεία σας, θα μπορούσα να έρθω σε επαφή μαζί σας σε περίπτωση που έχω κάποιο νέο, αν και φοβάμαι πως θα ήμουν υποχρεωμένος να ενημερώσω τις αρχές σε περίπτωση που εγκατέλειπαν ένα μωρό σε αυτό το νοσοκομείο. Έτσι είναι ο νόμος, κι εγώ δεν μπορώ να τον αγνοήσω».

Ο άντρας κοίταξε τον Κάρτερ σιωπηλός για μερικά δευτερόλεπτα, χωρίς να βλεφαρίσει. Ο Κάρτερ συνέχισε να τον κοιτάζει χωρίς να χάσει στο ελάχιστο το χαμόγελό του, παρόλο που ένιωθε το στομάχι του να δένεται κόμπος και τον σφυγμό του να επιταχύνεται σαν να είχε σταθεί μπροστά σε ένα φίδι έτοιμο να του ορμήσει. Τελικά, ο άγνωστος χαμογέλασε με εγκαρδιότητα και έκανε νόημα προς τη φιγούρα του Ρατζ Μπαβάν, του κτιρίου της βρετανικής κυβέρνησης, που θύμιζε παλάτι και που υψωνόταν πέρα στο βάθος κάτω από τη βροχή.

«Εσείς οι Βρετανοί είστε αξιοθαύμαστοι παρατηρητές του νόμου και αυτό σας τιμά. Ο λόρδος Γουέλσλι δεν ήταν αυτός που αποφάσισε να μεταφέρει την έδρα της κυβέρνησης το 1799 σε αυτόν τον θαυμάσιο περικλειστο χώρο για να δώσει νέα διάσταση στον νόμο του; Ή μήπως ήταν το 1800;» ρώτησε ο Τζαβαχάλ.

«Φοβάμαι ότι δεν είμαι καλός γνώστης της τοπικής ιστορίας», επισήμανε ο Κάρτερ, αποσυντονισμένος από την εξωφρενική τροπή που είχε δώσει ο Τζαβαχάλ στη συζήτηση.

Ο επισκέπτης έσμιξε τα φρύδια του, δείχνοντας ταυτόχρονα τη σιωπηλή αποδοκιμασία του για την ομολογούμενη άγνοιά του.

«Η Καλκούτα, με μόλις διακόσια πενήντα χρόνια ζωής, είναι μια πόλη τόσο απαλλαγμένη από ιστορία που το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε είναι να τη γνωρίζουμε, κύριε Κάρτερ. Επιστρέφοντας στο θέμα μας, εγώ θα έλεγα ότι ήταν το 1799. Ξέρετε τον λόγο της μεταφοράς; Ο κυβερνήτης Γουέλσλι είπε ότι η Ινδία θα έπρεπε να κυβερνάται από ένα παλάτι και όχι από ένα κτίριο για λογιστές με τις ιδέες ενός πρίγκιπα και όχι ενός εμπόρου μπαχαρικών. Είχε όραμα, θα έλεγα εγώ».

«Αναμφίβολα», επιβεβαίωσε ο Κάρτερ, ο οποίος σηκώθη-

Καλκούτα, 1932: η καρδιά του σκότους. Ένα φλεγόμενο τρένο διασχίζει την πόλη. Ένα φάντασμα φωτιάς σπέρνει τον τρόμο στις σκιές της νύχτας. Και αυτό είναι μόνο η αρχή.

Στο κατώφλι των δέκατων έκτων γενεθλίων τους, ο Μπεν, η Σιρ και οι φίλοι τους από την Τσάουμπαρ Σοσάιετι έρχονται αντιμέτωποι με το πιο τρομερό αίνιγμα στην ιστορία της πόλης των παλατιών.

Ένα αίνιγμα που θα ρίξει φως στο παρελθόν τους και θα ορίσει με τρόπο τραγικό το μέλλον τους.

Αυτή η τριλογία αποκαλύπτει το τεράστιο ταλέντο του Θαφόν σε γοτθικές ιστορίες που δεν μπορείς να αφήσεις από τα χέρια σου.

NEWSPAPER

Ο Θαφόν είναι μετρ των αριστοτεχνικών ιστοριών και σε αυτή την τριλογία ξεπερνά τον εαυτό του.

GOOD BOOK GUIDE

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25184